

PhDr. Lubomír Zaorálek
ministr kultury

V Praze dne 29. června 2021
Č.j.: MK 43706/2021 OLP

R o z h o d n u t í

Podle ustanovení § 152 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále též „správní řád“), jsem na základě rozkladu ze dne 18. 3. 2021 (doplněn podáním ze dne 8. 6. 2021), který podal

s adresou pro doručování (dále též „zmocněnec“), který na základě plné moci ze dne 30. 10. 2019 (původní plná moc ze dne 22. 5. 2018 vzata zpět sdělením ze dne 14. 8. 2019) jedná v tomto řízení jménem jednoho z vlastníků dotčených pozemků parc. č. 997/7, 1152/5, k.ú. Staré Město, Alšovo nábřeží (opěrná zeď navigace), Praha 1, a to Hlavního města Prahy, IČ: 000 64 581, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1 s tím, že dalším vlastníkem dotčených pozemků a tedy dalším účastníkem řízení je Česká republika, s tím, že právo hospodaření má Povodí Vltavy, státní podnik, Holečkova 3178/8 Smíchov, 159 00 Praha 5 (dále též „účastníci řízení“), přezkoumal rozkladem napadené rozhodnutí Ministerstva kultury č.j. MK 14807/2021 OPP, sp. zn. MK-S 5731/2019 OPP ze dne 1. 3. 2021 (dále též „rozkladem napadené rozhodnutí“), kterým jako příslušný správní orgán na úseku státní památkové péče rozhodlo v přezkumném řízení podle § 97 odst. 3 správního řádu tak, že se ruší závazné stanovisko formulované v rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru památkové péče, č.j. MHMP 354306/2019, sp. zn. S-MHMP 803197/2018 Cír ze dne 22. 2. 2019, ve věci „umístění plovoucího výtvarného díla, č. parc. 997/7, 1152/5, k.ú. Staré Město, Alšovo nábřeží (opěrná zeď navigace), Praha 1 (dotčené nemovitosti jsou v památkové rezervaci v hl. m. Praze, prohlášené nařízením vlády č. 66/1971 Sb., o památkové rezervaci v hl. městě Praze). Ve smyslu § 95 odst. 4 správního řádu jsou účastníky přezkumného řízení vlastníci dotčených pozemků.

Podle § 152 odst. 6 písm. b), § 152 odst. 5 a § 90 odst. 5 správního řádu jsem na základě návrhu rozkladové komise, ustavené podle § 152 odst. 3 správního řádu, rozhodl

t a k t o :

I.

Rozklad se z a m í t á a rozkladem napadené rozhodnutí se p o t v r z u j e .

II.

Návrh obsažený v rozkladu na zahájení řízení o prohlášení nicotnosti rozkladem napadeného rozhodnutí se z a m í t á ve smyslu § 77 odst. 3 správního řádu.

O d ů v o d n ě n í :

Rozkladem se jeho podatel domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a zastavení přezkumného řízení, případně aby napadené rozhodnutí bylo prohlášeno za nicotné.

Ze správního spisu byly zjištěny následující podstatné skutečnosti:

Ohledně podrobné rekapitulace průběhu prvoinstanční fáze řízení a popisu obsahu Ministerstvem kultury shromážděných podkladů odkazují na odůvodnění rozkladem napadeného rozhodnutí Ministerstva kultury č.j. MK 14807/2021 OPP, sp. zn. MK-S 5731/2019 OPP ze dne 1. 3. 2021 a dále na odůvodnění mého předchozího rozhodnutí v této věci č.j. MK 41972/2020 OLP ze dne 14. 7. 2020, kterým jsem na základě rozkladu ze dne 26. 9. 2019 podaného vrátil věc k novému projednání Ministerstvu kultury a zrušil rozkladem napadené rozhodnutí Ministerstva kultury č.j. MK 4323/2020 OPP, sp.zn. MK-S 5731/2019 OPP ze dne 24. 1. 2020, kterým rozhodlo ve zkráceném přezkumném řízení podle § 97 odst. 3 a § 98 správního řádu tak, že se ruší závazné stanovisko formulované v rozhodnutí MHMP OPP č.j. MHMP 354306/2019, sp. zn. S-MHMP 803197/2018 Cír ze dne 22. 2. 2019, ve věci „umístění plovoucího výtvarného díla, č. parc. 997/7, 1152/5, k.ú. Staré Město, Alšovo nábřeží (opěrná zeď navigace), Praha 1, nacházející se v památkové rezervaci v hl. m. Praze.“.

V odůvodnění výše zmíněného rozhodnutí č.j. MK 41972/2020 OLP ze dne 14. 7. 2020 jsem uvedl mj. následující hodnotící úvahy:

„Shledal jsem, že i po vrácení věci k novému projednání Ministerstvu kultury mým rozhodnutím č.j. MK 79505/2019 OLP ze dne 20. 12. 2019 nebyly kumulativně splněny všechny podmínky stanovené v § 98 správního řádu pro provedení zkráceného přezkumného řízení. Konkrétně Ministerstvo kultury pochybilo v tom, že k provedení zkráceného přezkumného řízení přistoupilo, ačkoliv v rozkladem napadeném rozhodnutí č.j. MK 4323/2020 OPP, sp.zn. MK-S 5731/2019 OPP ze dne 24. 1. 2020 přistoupilo k prokazování splnění pouze první z celkem tří z podmínek, které dle § 98 musí být splněny současně (kumulativně). Tyto podmínky (jak bylo také konstatováno např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 31/2011 – 72 ze dne 11. 5. 2011) jsou následující: 1) Porušení právního předpisu je zjevné ze spisového materiálu; 2) Není zapotřebí vysvětlení účastníků; 3) Není třeba provádět dokazování.

K výše uvedenému konstatuji, že z nyní projednávaného rozkladu ze dne 28. 2. 2020, jakož i z předchozího rozkladu ze dne 26. 9. 2019, vyplývá, že porušení právního předpisu ze spisového materiálu není zcela zjevné, nýbrž je naopak velmi sporné, tudíž je zapotřebí vysvětlení účastníka řízení a je tak nutno podrobit stávající podklady důkladnému přezkumu, případně k objasnění nejvíce sporných otázek doplnit další důkazy. Konkrétně jde zejména o spornou klíčovou otázku, nakolik bylo ze strany MHMP OPP v rozhodnutí č.j. MHMP 354306/2019, sp. zn. S-MHMP 803197/2018 Cír ze dne 22. 2. 2019 řádně vypořádáno vyjádření NPÚ ú.o.p. v hl. m. Praze č.j. NPÚ-311/46088/2018 ze dne 26. 6. 2018. V tomto se hodnocení ze strany Ministerstva kultury a účastníka zásadním způsobem odlišují. Ministerstvo kultury tak přistoupilo k důkladnému rozboru a hodnocení těchto dvou protichůdných důkazů, aniž by však účastníkovi umožnilo se v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu k této problematice vyjádřit, uvádět argumenty a důkazy na podporu svých tvrzení a hájit tak své zájmy v této věci.

Shora popsané okolnosti tak svědčí o tom, že v případě takových pochybností a zásadních rozporů je nutno dát přednost provedení řádného přezkumného řízení a nikoliv jen provést zkrácené přezkumné řízení dle § 98 správního řízení, neboť to je dle již zmíněného rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 31/2011 – 72 ze dne 11. 5. 2011 pouze projevem zásady procesní ekonomie (§ 6 odst. 2 správního řádu) a jeho účelem je odstranit akt přijatý v rozporu s právními předpisy bez zbytečného zatěžování dotčených osob, nikoliv zjednodušit činnost správním orgánům a připravit dotčené osoby o jejich procesní práva.

Z nyní projednávaného rozkladu, jakož i z předchozího rozkladu, pak jednoznačně vyplývá, že účastník v tomto případě nepovažuje provedení řádného přezkumného řízení za „zbytečné zatěžování“, naopak vnímá jako zásadní újmu, že byl v důsledku provedení zkráceného přezkumného řízení zkrácen na svých základních procesních právech, která by mohl uplatňovat v řádném přezkumném řízení, zejména na základě § 36 odst. 1 až 3 správního řádu. Velmi významným právem účastníka správního řízení je právo vyjádřit se k podkladům správního aktu před jeho vydáním. Toto účastníkově právo, dle představ zákonodárce (v důvodové zprávě), výrazným způsobem posiluje odpovědnost správních orgánů rozhodujících v prvním stupni a v důsledku toho vede k omezení počtu odvolacích řízení, neboť umožňuje vyřešení sporných otázek, které by jinak byly důvodem pro podání opravných prostředků. Toto právo je však zcela eliminováno ve zkráceném přezkumném řízení, které je však toliko institutem procesní ekonomie, který má především zajistit urychlené vyřízení věci a zajistit tak procesní komfort účastníkům, aby nebyli zbytečně zatěžováni a zdržováni nutností se seznamovat s podklady rozhodnutí, vyjadřovat se k nim, hájit svá práva, uvádět argumenty a důkazy ve svůj prospěch. V nyní řešeném případě, který je velmi nejednoznačný a sporný, je zcela zjevné, že účastník naprosto preferuje provedení řádného přezkumného řízení, aby mohl plně hájit svá práva, a odmítá, aby mu byl poskytován tento nevyžádaný procesní komfort zkráceného přezkumného řízení.

Dospěl jsem proto k závěru, že Ministerstvo kultury postupovalo mimo zákonem stanovené limity pro provedení zkráceného přezkumného řízení, neboť nebyly kumulativně splněny všechny podmínky stanovené § 98 správního řádu pro provedení zkráceného přezkumného řízení, zejména pak nebyla splněna podmínka, že není zapotřebí vysvětlení účastníků. Ministerstvo kultury v důsledku provedení zkráceného přezkumného řízení zcela znemožnilo účastníkům vykonávat jejich základní procesní práva tak, jak jim je zaručuje zejména ustanovení § 36 odst. 1 až 3 správního řádu. Zajištění možnosti uplatňovat základní procesní práva by dle judikatury NSS mělo mít v takto sporných případech přednost před zajištěním zásady procesní ekonomie, jenž má pouze urychlit řízení a odstranit zbytečné zatěžování dotčených osob (tj. zajistit jejich procesní komfort), nikoliv však zjednodušit činnost správním orgánům a připravit dotčené osoby o jejich základní procesní práva, která jsou nezbytná pro hájení jejich zájmů. Zdůrazňuji, že umožnění realizace základních procesních práv účastníků řízení je prvořadým úkolem správního orgánu a naopak neoprávněné odnětí možnosti uplatnění těchto základních práv patří mezi nejtěžší vady řízení.

Na základě výše uvedeného jsem proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí, že dle § 152 odst. 5 a § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu se rozkladem napadené rozhodnutí zrušuje a věc se vrací Ministerstvu kultury k novému projednání. Zároveň tímto vyslovuji závazný právní názor, který spočívá v tom, že Ministerstvo kultury po vrácení věci k novému projednání v rámci řádného přezkumného řízení umožní ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu účastníkům v dostatečně dlouhé lhůtě se seznámit se shromážděnými podklady, vyjádřit se k nim, případně navrhnout další důkazy dle § 36 odst. 1 správního řádu.

Ministerstvo kultury se pak těmito případnými vyjádřeními a důkazy bude řádně zabývat a přihlédne k nim v rámci svého rozhodování v této věci.

Dále závěrem podotýkám, že ačkoli ustanovení § 149 odst. 6 správního řádu předpokládá, že nezákonné závazné stanovisko lze pouze zrušit nebo změnit a tedy toto ustanovení nepředpokládá vrácení věci zpět k dalšímu řízení orgánu, který zrušené závazné stanovisko vydal (zde MHMP OPP), je třeba upozornit na skutečnost, že v tomto případě zde i nadále existuje nevyřízená žádost účastníka o vydání závazného stanoviska a pravomocným zrušením napadeného závazného stanoviska se neruší toto podání (žádost), na jehož základě bylo napadené závazné stanovisko přijato. Od právní moci zrušujícího rozhodnutí tedy v souladu s § 99 odst. 3 správního řádu znovu běží MHMP OPP lhůta pro vyřízení této žádosti. Proto, pokud by Ministerstvo kultury opět přistoupilo ke zrušení rozhodnutí MHMP OPP, pak MHMP musí znovu rozhodnout o žádosti účastníka o vydání závazného stanoviska. Ministerstvo kultury by se pak mělo ve svém případném zrušujícím rozhodnutí zdržet vyslovování závazných právních názorů týkajících se řešení merita věci a nepředjímat tak výsledné vyhodnocení žádosti ze strany MHMP OPP, neboť Ministerstvo kultury může v přezkumném řízení hodnotit pouze vady zákonnosti (rozpor s právními předpisy) a nikoliv věcnou správnost přezkoumávaného rozhodnutí.“

Po vrácení věci k novému projednání Ministerstvo kultury umožnilo účastníku řízení dle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, aby se seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí ve věci a vyjádřil se k nim. Této možnosti už účastník řízení využil a dostavil se dne 2. 2. 2021 k nahlédnutí do spisu. Účastník řízení (prostřednictvím

) nahlédl do spisu sp. zn. MK-S 5731/2019. Následně účastník řízení uvedl k řízení tyto námítky: 1) nesprávný postup MK OPP – zkrácené přezkumné řízení; 2) MK OPP argumentovalo odborně neobhajitelným stanoviskem NPÚ z roku 2018 (objekt nemůže narušit pražské panorama a technicky nezasahuje do žádných památkově chráněných staveb či jejich součástí); přiložení aktuálnějšího stanoviska NPÚ z roku 2019, ve kterém bere záměr na vědomí; 3) upozornění, že [redacted] (stěžovatel) prohrál soud, nekalosoutěžním jednáním se snažil parazitovat na obchodním jménu konkurenční firmy; byl odsouzen za násilný trestný čin a obchodní podvody/viz příložené rozsudky; 4) účelové nařčení o zneužití jména V. Havla – doložení souhlasu Účastník řízení předložil ve věci listiny (uvedené v protokolu o seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí).

Do podatelny Ministerstva kultury byl dne 19. 2. 2021 doručen dopis primátora hl. Prahy MUDr. Zdeňka Hřiba č.j. MHMP 36483/2021, ve kterém žádá o poskytnutí informací k záměru umístění nového stání plavidel u Rudolfina. Vedení hl. města Prahy považuje zřízení nových stání v tomto prostoru za nepřijatelné.

Ministerstvo kultury následně vydalo rozkladem napadené rozhodnutí č.j. MK 14807/2021 OPP, sp.zn. MK-S 5731/2019 OPP ze dne 1. 3. 2021, kterým dle § 97 odst. 3 správního řádu zrušilo závazné stanovisko formulované v rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru památkové péče, č.j. MHMP 354306/2019, sp. zn. S-MHMP 803197/2018 Cír ze dne 22. 2. 2019, ve věci „umístění plovoucího výtvarného díla, č. parc. 997/7, 1152/5, k.ú. Staré Město, Alšovo nábřeží (opěrná zeď navigace), Praha 1, nacházející se v památkové rezervaci v hl. m. Praze.“. V odůvodnění Ministerstvo kultury uvedlo následující hodnotící úvahy:

„Ministerstvo kultury postupem podle ustanovení § 97 odst. 3 správního řádu předmětnou věc zhodnotilo a došlo k závěru, že v úvodu označené závazné stanovisko bylo vydáno v rozporu s právními předpisy, je nezákonné, a proto nezbylo, než je zrušit a věc vrátit MHMP OPP k novému projednání. MHMP OPP se pak v případě vydání nového závazného stanoviska ve věci umístění lavičky V. Havla musí vypořádat především s těmito nedostatky: chyby v odkazech na ustanovení právních předpisů, např. nedůvodný odkaz na ust. § 149 správního řádu; svá tvrzení opírat pouze o podklady, které jsou obsažené ve spisu; převzetí nepodložených tvrzení žadatele o vydání závazného stanoviska do textu rozhodnutí; vyrovnat se se skutečností, že převzal do rozhodnutí argumentaci souhlasem správce jednoho z dotčených pozemků – sdělení Povodí Vltavy ze dne 12. 9. 2016, ačkoliv souhlasné stanovisko bylo odvoláno téměř 2 roky před vydáním rozhodnutí; neověření aktuálnosti stanovisek vlastníka a správce dotčených pozemků – Hl. m. Prahy a Povodí Vltavy: kdy IPR souhlasně komentuje architektonickou studii téže projektové organizace spol. A32 s.r.o., vypracovanou v 12/2017 pod názvem „První plovoucí Lavička Václava Havla, Dvořákovo nábřeží, Praha 1“, na kterou se přezkoumávané rozhodnutí nevztahuje. Zdůvodnit proč byla do spisu založena pouze architektonická studie vyhotovená v 05/2018; a především konkrétně uvést, proč byly odmítnuty zásadní výhrady odborné organizace z oblasti památkové péče uvedené pod body 1-3 vyjádření NPÚ ze dne 26. 6. 2018. Před vydáním nového rozhodnutí MHMP OPP zajistí současná vyjádření Hl. m. Prahy a Povodí Vltavy k záměru a založí je do spisu. V dalším řízení je správní orgán prvního stupně vázán právním názorem správního orgánu vysloveným v tomto rozhodnutí podle ustanovení § 97 odst. 3 správního řádu.

Ministerstvo kultury v odůvodnění rozkladem napadeného rozhodnutí č.j. MK 14807/2021 OPP, sp. zn. MK-S 5731/2019 OPP ze dne 1. 3. 2021 k listinám předloženým účastníkem dne 2. 2. 2021 v rámci seznámení s podklady rozhodnutí uvedlo následující: „Listiny, pocházející z roku 2021, případně 2019, nelze použít v probíhajícím správním řízení sp. zn. MK-S 5731/2019, a to z těchto důvodů: - žádost o vydání ZS je datovaná 24. 5. 2018 – týká se umístění plovoucího zařízení do veřejného prostoru Dvořákovo nábřeží, Praha (nikoliv na Alšovo nábřeží); - dle vyjádření NPÚ č.j. NPU-311/46088/2018 ze dne 26. 6. 2018 přiloženého k žádosti o vydání ZS je záměr vyloučený (ZS č.j. MHMP 354306/2019, sp. zn. S-MHMP 803197/2018 Cír ze dne 22. 2. 2019, který záměr posoudilo jako přípustný, je od počátku nezákonné). MK OPP musí v přezkumném řízení vycházet z dokumentů, které měl k dispozici MHMP OPP před vydáním podnětem napadeného ZS.“

Ministerstvo kultury dále v odůvodnění rozkladem napadeného rozhodnutí č.j. MK 14807/2021 OPP, sp. zn. MK-S 5731/2019 OPP ze dne 1. 3. 2021 k námitkám účastníka vzneseným 2. 2. 2021 v rámci seznámení s podklady rozhodnutí uvedlo následující:

„Ad 1/ k tvrzení nezákonnosti použití zkráceného přezkumného řízení v rozporu se správním řádem MK OPP v souladu se zásadou procesní ekonomie § 6 odst. 2 správního řádu, vydalo rozhodnutí ve zkráceném přezkumném řízení, neboť nastala situace, kdy došlo ze strany MHMP OPP k porušení právního předpisu, což je zjevné přímo ze spisového materiálu, není zapotřebí vysvětlení účastníků řízení a není třeba provádět dokazování. Prvním úkonem správního orgánu při zkráceném přezkumném řízení je vydání rozhodnutí podle § 97 odst. 3 správního řádu.

Ad 2/ ohledně vyjádření NPÚ ze dne 26. 6. 2018, č.j. NPÚ – 311/46088/2018, které bylo podkladem rozhodnutí MHMP OPP ze dne 22. 2. 2019 NPÚ ve svém vyjádření jasně uvedlo, že předložený návrh není v souladu s režimem památkové ochrany stanoveným pro objekty v Pražské památkové rezervaci, a to z následujících důvodů: 1. Provedením záměru

by došlo k narušení panoramatu nábřežní zdi souměrně prohnuté; 2. Regulační zeď Alšova nábřeží tvoří první plán při dálkových pohledech na Staré Město, zejména z levobřežních PPR, z nichž je nejdůležitější pohled od Pražského hradu. Nábřežní zeď je zde vybudována bez náplavky a tvoří výrazný architektonický a urbanistický kompoziční prvek; 3. Návrh předpokládá zásah (byť omezený a kultivovaný) do nábřežní zdi kotvením podest schodiště a úpravu historického zábradlí na koruně zdi. Obecně lze říci, že NPÚ zásadně nesouhlasí s koncepcí řešení individualizovaných přístupů k vodě z pravobřežní navigace. Předložený návrh není v souladu s režimem památkové ochrany stanoveným pro objekty v Pražské památkové rezervaci. MHMP OPP, jakožto dotčený orgán státní správy, se však s názorem NPÚ neztotožnil a vydal závazné stanovisko č.j. MHMP 354306/2019 dne 22. 2. 2019, kterým návrh označil bez dalšího odůvodnění za podmíněčně přípustný. NPÚ nezbylo než vzít předložený návrh na vědomí (vyjádření NPÚ č.j. NPÚ -311 /42953/2019 ze dne 19. 6. 2019).

Ad 3/ k informacím o osobě podatele podnětu a výsledku jeho právního sporu se zmocněncem žadatele o ZS, a k přiloženému rozsudku pro zmeškání (soud věcně nerozhodoval) k tomu MK OPP uvádí: - Ministerstvu kultury nepřísluší zkoumat podnikatelské aktivity ani morální vlastnosti podatele podnětu, totéž se týká autora rozkladu; část jeho podání je pro věc bez právního významu; část týkající se opakovaného zdůrazňování vzniku potenciálních „významných finančních škod“ hodnotí MK OPP, vzhledem k neopodstatněnosti výtek směřovaných vůči Ministerstvu kultury, jako nepřipustný nátlak za účelem ovlivnit rozhodnutí správního orgánu.

Ad 4/- dopis ..... ze dne 6. 4. 2018 k záměru umístit první plovoucí Lavičku V. Havla do veřejného prostoru Alšova nábřeží v Praze – nebyl součástí spisu MHMP OPP; jedná se pouze o vyjádření, které není závazné pro správní řízení. Ministerstvo kultury, jakožto orgán státní správy, je vázáno nejen zákony, ale také ostatními právními předpisy i mezinárodními smlouvami, kterými je Česká republika vázána. Svoji pravomoc uplatňuje pouze k těm účelům, ke kterým mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena.“

Výše citované rozhodnutí Ministerstva kultury č.j. MK 14807/2021 OPP. sp. zn. MK-S 5731/2019 OPP ze dne 1. 3. 2021 bylo dne 12. 3. 2021 doručeno ..... který je zmocněncem na základě plné moci ze dne 30. 10. 2019 (původní plná moc ze dne 22. 5. 2018 byla vzata zpět sdělením ze dne 14. 8. 2019). Ten jej pak napadl včas podaným rozkladem ze dne 18. 3. 2021 (doručen téhož dne). Rozkladem se účastník domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a zastavení přezkumného řízení, případně aby napadené rozhodnutí bylo prohlášeno za nicotné. Rozklad je odůvodněn následovně:

„Podávám v běžící lhůtě rozklad proti rozhodnutí Ministerstva kultury č.j. MK 14807/2021 OPP ze dne 1. března 2021 (dále jen „rozhodnutí“), které mi bylo doručeno 12. 3. 2021. Domnívám se, že toto rozhodnutí je, stejně jako dvě předchozí rozhodnutí Ministerstva kultury, odboru památkové péče (dále „MK OPP“), první ze dne 22. srpna 2019, zrušené rozhodnutím ministra ze dne 20. prosince 2019, a druhé ze dne 24. ledna 2020, zrušené rozhodnutím ministra 14. července 2020, nezákonné.

Protože je evidentně nepostačující, když je Vaším rozhodnutím nezákonné rozhodnutí zrušeno a vráceno k novému projednání, navrhuji, abyste napadené rozhodnutí pouze zrušil pro jeho evidentní nezákonnost, neboť rozhodnutí je vydáno dle § 97 odst. 3 správního řádu bez toho, aby řízení bylo vůbec zahájeno. Tento postup je nezákonný již tím, že je vedeno/nevedeno řízení, aniž by bylo zahájeno a je v něm rozhodováno napadeným

rozhodnutím. Tentokrát se omezím na čistě procesní okolnosti napadeného rozhodnutí. Vycházím ze správního řádu, komentářů JUDr. Vedrala a několika judikátů.

Správní řád z roku 2004 jako zvláštní prostředek dozorčího práva upravuje možnost z moci úřední přezkoumat pravomocná rozhodnutí v přezkumném řízení. Zákon rozlišuje dva druhy přezkumného řízení a to „řádné“ a „zkrácené“. „Řádné“ přezkumné řízení podle § 94 a násl. správního řádu z roku 2004 se zahajuje usnesením, které lze vydat v subjektivní lhůtě dvou měsíců od okamžiku, kdy se správní orgán o důvodu zahájení dozvěděl, a v objektivní lhůtě jednoho roku od právní moci rozhodnutí ve věci (§ 96 odst. 1 správního řádu z roku 2004). Rozhodnutí, jímž se ruší nebo mění přezkoumávané rozhodnutí, je nutno vydat ve lhůtě patnácti měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí (§97 odst. 2 správního řádu z roku 2004). Z procesně ekonomických důvodů správní řád z roku 2004 v § 98 upravuje také tzv. zkrácené přezkumné řízení, které lze provést za splnění tří podmínek: (i) porušení právního předpisu je zjevné ze spisového materiálu, (ii) jsou splněny ostatní podmínky pro přezkumné řízení, a (iii) není zapotřebí vysvětlení účastníků. Prvním úkonem správního orgánu při zkráceném přezkumném řízení je vydání rozhodnutí podle § 97 odst. 3 správního řádu z roku 2004.

Ve svých předchozích rozhodnutích jste konstatoval nezákonnost zkráceného přezkumného řízení, neboť nebyly splněny obligatorní podmínky uvedené v § 98 správního řádu, přestože ale byla dodržena subjektivní lhůta dvou měsíců pro vydání rozhodnutí dle § 98 správního řádu. Bylo na místě řízení zastavit a měl-li OPP potřebu, ve lhůtě měl zahájit řádné přezkumné řízení, což neučinil. OPP zvolil zahájení přezkumného řízení tím, že vydal rozhodnutí ve věci. Vzhledem k tomu, že zahájené zkrácené přezkumné řízení je nezákonné, připadalo by do úvahy pouze přezkumné řízení, zahájené dle zákona usnesením. Vydání tohoto usnesení je však limitováno zákonnými podmínkami, které již nelze zhojit, neboť od 12. 3. 2019 uplynulo již 22 měsíců.

Z toho plyne, že rozhodnutí č.j. MHMP 354306/2019 ze dne 22. února 2019 nabylo právní moci dne 12. 3. 2019 a je konečné. OPP však svými nezákonnými rozhodnutími, které rozesílá nad rámec zákona, vytváří iluzi problému, který vlastně neexistuje, pouze je vytvořen konkrétními osobami, které se podílely na zkráceném přezkumném řízení, které již opakovaně bylo označeno jako nezákonné (č.j. MK 41972/2020 OLP ze dne 14. 7. 2020) a já se domnívám, že na základě zde, v rozkladu uvedených skutečnostech, i toto třetí rozhodnutí je nezákonné, neboť řízení ani nebylo zahájeno zákonným způsobem.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 6 As 3 6/2009-162 se zabývá charakterem přezkumného řízení a právní věta zní: „K odstranění věcných, procesních i hmotněprávních vad správních rozhodnutí slouží řádné opravné prostředky, podávané proti nepravomocným rozhodnutím. Přezkumné řízení dle § 94 a násl. správního řádu z roku 2004 směřuje ke změně či zrušení již pravomocného rozhodnutí správního orgánu. Kritériem přezkoumávání je pak pouze zákonnost přezkoumávaného správního rozhodnutí, nikoliv též věcná správnost nebo jiná hlediska. I v případě rozporu přezkoumávaného rozhodnutí s právními předpisy však musí přezkoumávající orgán dbát na zachování proporcionality mezi právy účastníka nabytými v dobré víře a právní jistotou na straně jedné a požadavkem na zákonnost na straně druhé.“

Přezkumné řízení dle § 94 a násl. správního řádu je podle názoru Nejvyššího správního soudu mimořádným prostředkem směřujícím do změny či zrušení již pravomocného rozhodnutí správního orgánu. Jediným důvodem, pro který může příslušný

správní orgán přezkoumávané pravomocné správní rozhodnutí v přezkumném řízení zrušit, je skutečnost, že přezkoumávané rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy (§ 97 odst. 3 správního řádu). Kritériem přezkoumávání je pak pouze zákonnost přezkoumávaného správního rozhodnutí, nikoliv též věcná správnost nebo jiná hlediska. Přezkoumávané rozhodnutí č.j. MHMP 354306/2019 ze dne 22. února 2019 nabylo právní moci dne 12. 3. 2019 přestože rozkladem napadené rozhodnutí tento zásadní údaj neuvádí. Povinnost správního orgánu je při zrušení rozhodnutí vždy zvážit, zda ochrana práv založených podle pravomocného rozhodnutí, při jehož vydání byl porušen zákon, může být odstraněna i jinak. (srov. rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 25. 10. 1996, sp. zn. 7 A 139/94), přestože MK OPP ve svém zrušujícím rozhodnutí tvrdí porušení zákona ze strany MHMP, nevypořádal se v textu rozhodnutí s uvedenou povinností. MK OPP mělo při svém rozhodování rovněž zohlednit skutečnost, že přezkoumávané rozhodnutí Magistrátu šetří veřejný zájem na zachování památkové hodnoty a současně respektuje návrh účastníka řízení a jeho náklady, které již vynaložil.

Přezkumné řízení probíhá ve dvou fázích. V první fázi se rozhoduje zpravidla na vyšším stupni správních orgánů o tom, zda jsou dány podmínky pro zahájení přezkumu, tedy o tom, zda řízení skončené vydáním pravomocného rozhodnutí lze znovu otevřít a ve věci znovu rozhodovat, ve druhé fázi, která následuje po již zahájeném přezkoumání, se rozhoduje o tom, zda původní rozhodnutí bude zrušeno či změněno nebo zrušeno a vráceno správnímu orgánu I. stupně, přičemž tento správní orgán je vázán právním názorem správního orgánu, který přezkumné řízení zahájil. Vzhledem k tomu, že přezkumné řízení nikdo nezahájil, nemůže být v rozhodnutí uvedený právní názor pro nikoho závazným. Podle § 96 odst. 2 správního řádu se v přezkumném řízení posuzuje soulad rozhodnutí s právními předpisy podle právního stavu a skutkových okolností v době jeho vydání. Podnět k provedení přezkumného řízení ve smyslu § 94 a násl. správního řádu je tzv. nápravným prostředkem dozorcího práva; k zahájení řízení zde může dojít výlučně z úřední povinnosti, nikoliv přímo v důsledku podnětu účastníka (identifikace podatele podnětu je irelevantní a podatel určitě nemá nárok na rozhodnutí ve věci). Podnět k provedení přezkumného řízení podle § 94 a násl. správního řádu není návrhem na zahájení řízení a účastník, který takový podnět podá, tedy nemá na přezkoumání pravomocného rozhodnutí v přezkumném řízení právní nárok. V daném případě tedy je zcela irelevantní, kdo podal podnět k přezkumnému řízení (III. US 1344/09), protože dotyčnému nevznikl nárok ani na to, aby se stal účastníkem přezkumného řízení. MK OPP však, dle rozdělovníku na rozhodnutí uvedeném, nad rámec zákona, rozeslalo své rozhodnutí mimo jiné i podateli podnětu, čímž porušilo zákon a celé přezkumné řízení tak učinilo nezákonným i z tohoto důvodu. Tento úkon nad rámec zákona nijak ani v rozhodnutí nezdůvodnil.

V každém případě platí, že přezkumné řízení je správním řízením vedeným z moci úřední a jeho zahájení není v dispozici účastníků řízení. To však nic nemění na tom, že kritériem přezkoumávaného správního rozhodnutí v přezkumném řízení je pouze zákonnost přezkoumávaného správního aktu a řízení, které jeho vydání předcházelo. Pouze z takových důvodů, a v zákonem stanovené lhůtě, může správní orgán přezkumné řízení zahájit; zahájení a provedení řízení tak nemůže být projevem libovůle. Nelze totiž pominout, že vzhledem k tomu, že předmětem přezkumného řízení jsou zásadně taková správní rozhodnutí, která již nabyla právní moci, jde často o rozhodnutí, z nichž pro jejich účastníky vyplývají práva různého druhu a závažnosti, proto zákon rovněž předpokládá ohledně předmětu přezkumného řízení určitá omezení motivovaná ochranou práv nabytých v dobré víře (§ 2 odst. 3 správního řádu), plynoucí zejména z toho, že správní akty jsou nadány tzv. presumpcí správnosti.

V rozsudku čj. 1 As 68/2010-60, v bodu 20, Nejvyšší správní soud vyslovil tento názor: „V neposlední řadě je potřeba vypořádat se s namítaným porušením týkajícím se zkráceného přezkumného řízení dle § 98 správního řádu z roku 2004, tedy zodpovědět, zda v daném případě byly splněny podmínky pro aplikaci tohoto ustanovení. Ze spisu vyplývá, že porušení právního předpisu bylo zjevné ze spisových materiálů. Zákonná ustanovení hovoří o tom, že prvním úkonem správního orgánu je vydání rozhodnutí dle § 97 odst. 3. Jediná limitující lhůta pro vydání takového rozhodnutí je stanovena na 15 měsíců ode dne uplynutí právní moci ve věci v § 97 odst. 2, která byla v příslušném případě změny rozhodnutí dodržena. Pro zkrácené přezkumné řízení se lhůta požadovaná v § 96 odst. 1 správního řádu z roku 2004 neuplatní.“ Tento názor Nejvyšší správní soud zopakoval i v rozsudku čj. 8 As 57/2010-67, kde v bodu 26 uvedl: „Zkrácené přezkumné řízení upravené v § 98 správního řádu z roku 2004 se na rozdíl od „klasického“ přezkumného řízení nezahajuje vydáním usnesení podle § 96 odst. 1 správního řádu z roku 2004. Lhůty podle posledně uvedeného ustanovení se proto ve zkráceném řízení neuplatní. Prvním úkonem je zde až samotné rozhodnutí ve věci, které je třeba v souladu s § 97 odst. 2 správního řádu z roku 2004 vydat do patnácti měsíců od právní moci přezkoumávaného rozhodnutí.“

Ústavní soud ve své judikatuře aplikuje mj. zásadu materiálního právního státu dovozovanou z čl. 1 Ústavy. V nálezu ze dne 20. 9. 2006, sp. zn. II. ÚS 566105, č. 170/2006 Sb. ÚS, Ústavní soud uvedl: „Materiální právní stát je vystavěn mimo jiné na důvěře občanů v právo a právní řád. Podmínkou takové důvěry je stabilita právního řádu a dostatečná míra právní jistoty občanů. Stabilita právního řádu a právní jistota je ovlivňována nejen legislativní činností státu (tvorbou práva), ale též činností státních orgánů aplikujících právo.“ Právní jistota občanů vyžaduje rovněž ochranu práv nabytých v dobré víře. Z těchto důvodů procesní předpisy, včetně správního řádu z roku 2004, upravují právní moc rozhodnutí. Doktrína rozlišuje formální a materiální aspekt právní moci. Právní moc ve formálním smyslu je stav, kdy rozhodnutí již nelze přezkoumat, změnit či zrušit na základě řádného opravného prostředku (zpravidla nastává následkem doručení rozhodnutí účastníkům a absencí opravných prostředků, které buď nejsou přípustné, byly neúspěšně vyčerpány, nebo nebyly využity). Materiální právní mocí se pak rozumí závaznost rozhodnutí pro účastníky a pro správní orgány. V důsledku této závaznosti již obecně není možné o stejné otázce znovu rozhodovat (res administrata). Pravomocné rozhodnutí lze zrušit či změnit pouze výjimečně za splnění podmínek stanovených právními předpisy (např. na základě mimořádných opravných prostředků). Takovou výjimečnou možnost revize pravomocného rozhodnutí správního orgánu představuje i přezkumné řízení. Zákodárce si byl vědom problematičnosti tohoto institutu právě ve vztahu k zásadě demokratického právního státu a z ní vyplývající ochrany právní jistoty a nabytých práv, proto jej oproti předchozí úpravě obsažené ve správním řádu z roku 1967 omezil a svázal s řadou striktních podmínek, mezi nimiž lze jmenovat právě lhůty a příkaz šetřit práv nabytých v dobré víře a proporcionality obsažený v § 94 odst. 4 správního řádu z roku 2004.

Přezkumné řízení je zahájeno vydáním usnesení o zahájení řízení (§ 96 odst. 1 správního řádu), k čemuž doposud v tomto konkrétním případě nedošlo a vzhledem k uplynutí času ani dojít nemůže, neboť v daném případě bylo rozhodováno v tzv. zkráceném přezkumném řízení, které se nezahajuje vydáním usnesení ve smyslu § 96 odst. 1 správního řádu, ale v němž podle § 98 správního řádu je prvním úkonem správního orgánu vydání rozhodnutí. Tuto variantu zvolil MK OPP sám. Ustanovení § 98 správního řádu přitom nelze vykládat v tom smyslu, že se zkrácené přezkumné řízení vůbec nezahajuje. I když se u zkráceného přezkumného řízení z důvodu procesní ekonomie nevydává usnesení o zahájení řízení, lze dovodit, že toto řízení je zahájeno právě prvním úkonem ve věci, tedy vydáním

rozhodnutí podle § 97 odst. 3 správního řádu. Je tedy na místě napadené rozhodnutí OPP č.j. MK 14807/2021 OPP zrušit, opět jako nezákonné a realizovat opatření (JUDr. Grešlová, Mgr. Šiková), kterými se zabrání MK OPP v dalším šikanózním postupu a porušování zákona. Zkrácené a řádné přezkumné řízení na sebe nijak nenavazuje, obě mají svá procesní pravidla.

V poučení napadeného rozhodnutí je uvedeno, že vydané rozhodnutí nemá odkladný účinek. Domnívám se, že se jedná o další pochybení s odkazem na výše uvedenou charakteristiku přezkumného řízení. Vyvolává totiž oprávněné obavy orgánu, který vydal přezkoumávané rozhodnutí.

Návrh výroku: „Rozkladem napadené rozhodnutí se zrušuje, řízení se zastavuje a rozhodnutí č.j. MHMP 354306/2019 ze dne 22. února 2019, které nabylo právní moci dne 12. 3. 2019, je platné a účinné.“

Den 22. březen 2021 je Mezinárodním dnem vody. Nezákonný postup Ministerstva kultury, konkrétně výše v textu identifikovaných pracovníků, oddaluje realizaci plovacího výtvarného díla, které mohlo být zbudováno ve veřejném zájmu již v roce 2019. Tímto nezákonným řízením je realizace oddalována a jsou způsobovány nejen finanční škody, ale není ani dostatečně využit potenciál hl. m. Prahy.

Podářilo-li by se ve věci rozhodnout do termínu Mezinárodního dne vody, bylo by to skvělé, neboť celý postup zúčastněných osob je hoden zveřejnění. Z dosavadního doložitelného postupu vyplývá, že pan ministr musí být nešťasten z postupu úředníků MK OPP, kteří ho zatěžují rozhodováním v tak jasné věci. V uvedeném termínu máme záměr seznámit veřejnost s celým případem a existovalo-li by konečné rozhodnutí ve věci, bylo by to přínosem, dovoluji si předjímat, i ve veřejném zájmu.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti je možné, že napadené rozhodnutí bude zrušeno a řízení nebude moci být zastaveno, neboť nebylo vůbec zahájeno. V daném případě je na místě prohlášení nicotnosti, která se zjišťuje z moci úřední, a to kdykoliv. Tímto tedy dávám podnět k prohlášení nicotnosti napadeného rozhodnutí a navrhuji výrok: „Rozkladem napadené rozhodnutí je nicotné, neboť je meritorním rozhodnutím v řízení, které nebylo zahájeno a rozhodnutí č.j. MHMP 354306/2019 ze dne 22. února 2019, které nabylo právní moci dne 12. 3. 2019, je platné a účinné.“

Správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu, který nicotné rozhodnutí vydal, je z moci úřední povinen zjišťovat a prohlašovat nicotnost, a to kdykoli. Správní orgán řízení o prohlášení nicotnosti zahajuje z moci úřední (§ 46 správního řádu). Zároveň není stanovena správnímu orgánu žádná promlčecí či prekluzivní lhůta, jak je tomu např. pro přezkumné řízení v § 96 odst. 1 či pro obnovu řízení v § 100 odst. 2, po jejímž uplynutí by již nemohl nicotnost rozhodnutí prohlásit. Jediným omezením je ustanovení § 182, které neumožňuje prohlašovat za nicotné úkony správních orgánů (tedy i rozhodnutí) učiněná před 1. lednem 2006, kdy nastala účinnost správního řádu. Na nicotné rozhodnutí je třeba nahlížet jako by neexistovalo, nelze proti němu právně teoreticky podat ani odvolání (rozklad) či vést přezkumné řízení. Odvolací správní orgán by tak měl odvolání proti nicotnému rozhodnutí podle § 92 odst. 1 jako nepřipustné zamítnout a posléze zahájit řízení o prohlášení nicotnosti odvoláním napadeného rozhodnutí či dát podnět příslušnému správnímu orgánu (§ 78 odst. 3).

V odborné literatuře, např. Vedral, J. Správní řád — komentář. Praha: Polygon, 2006, s. 485, lze nalézt názor, že prohlášení nicotnosti lze řešit přímo v rámci odvolacího či přezkumného řízení a naložit s nicotným rozhodnutím jako s rozhodnutím nezákonným, a to i s přihlédnutím k zásadě procesní ekonomie. Tento výklad je sice z pohledu správního orgánu i dotčených osob výhodnější a odformalizovaný, neodpovídá však úplně zákonné a doktrinální koncepci nicotnosti rozhodnutí. V případě rozhodnutí, které de iure neexistuje, a není tedy možné ho např. zrušit, lze pouze autoritativně deklarovat, že neexistuje. Rozhodnutí o prohlášení nicotnosti je v právní moci okamžikem oznámení účastníkům řízení (§ 73). Právní moc rozhodnutí o prohlášení nicotnosti nemá ovšem žádný vliv na skutečnost, že nicotné rozhodnutí v právním smyslu nikdy neexistovalo a nikoho nezavazovalo, pouze tuto skutečnost staví na jisto a je svou povahou rozhodnutím deklaratorním.“

Výše citovaný rozklad byl doplněn podáním ze dne 8. 6. 2021, kde jsou uvedeny náklady, které jeho podatel považuje za vynaložené v dobré víře a dále v něm z věcného hlediska vyvrací jednotlivé argumenty uvedené v odborném vyjádření NPÚ č.j. NPÚ – 311/46088/2018 ze dne 26. 6. 2018 a uvádí argumenty na podporu hodnotících závěrů obsažených v závazném stanovisku MHMP OPP č.j. MHMP 354306/2019 dne 22. 2. 2019.

V souladu s § 152 správního řádu bylo přezkoumáno rozkladem napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které rozhodnutí předcházelo, a to zejména s přihlédnutím k námitkám v rozkladu uvedeným.

Shledal jsem, že hlavní námitka uplatněná v rozkladu spočívá v tom, že dle názoru účastníka bylo rozkladem napadené rozhodnutí vydáno až po uplynutí 15 měsíční objektivní lhůty dle § 97 odst. 2 správního řádu, a to v řádném přezkumném řízení, které však dle názoru účastníka nebylo zahájeno. Z toho pak účastník dovozuje, že rozkladem napadené rozhodnutí je nezákonné s tím, že alternativně navrhuje, aby bylo prohlášeno za nicotné.

K tomu uvádím, že obsahem obdobné námitky jsem se zabýval již ve svém prvním rozhodnutí č.j. MK 79505/2019 OLP ze dne 20. 12. 2020 v této věci. Konkrétně jsem v posl. odst. na str. 8 k této problematice uvedl, cit.: Ohledně možné námitky uplynutí 15 měsíční objektivní lhůty dle § 97 odst. 2 správního řádu po vrácení věci k novému projednání odkazují na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 7 As 21/2010 -232 ze dne 2. 7. 2010, kde se uvádí že, „odvolací správní orgán může vedle toho, že s konečnou platností rozhodne sám, rovněž zrušit rozhodnutí vydané v přezkumném řízení orgánem prvoinstančním, neboť podmínka dodržení patnáctiměsíční lhůty se vztahuje pouze na „první“ prvoinstanční rozhodnutí vydané v jednom přezkumném řízení, nikoli však na „druhé“ či další takové rozhodnutí. Uvedený závěr vyplývá z povahy dvojinstančního přezkumného řízení, v němž se na rozhodování odvolacího orgánu zásadně vztahují ust. § 90 správního řádu, který se zrušením prvoinstančního rozhodnutí a vrácením věci k novému projednání v odst. 1 písm. c) jako s velmi častou alternativou počítá. Vyloučení možnosti odvolacího orgánu využít v přezkumném řízení tuto alternativu jen proto, že při novém projednání by prvoinstanční orgán „narazil“ na patnáctiměsíční lhůtu a musel přezkumné řízení podle ust. § 97 odst. 2 věty druhé správního řádu zastavit, by vedlo k nutnosti vykládat oprávnění odvolacího orgánu v přezkumném řízení tak, že má vždy [tj. i když by tomu jinak bránily vylučující důvody podle § 90 odst. 1 písm. c) část věty za prvním středníkem správního řádu] oprávnění ke změně prvoinstančního rozhodnutí. Takový výklad je však nepřijatelný, neboť by bez zákonného podkladu zcela zásadním způsobem modifikoval povahu odvolacího řízení a uplatnění zásady dvojinstančnosti v přezkumném řízení oproti běžnému správnímu řízení. Proto je nutno podmínky uplatnění důvodu k zastavení přezkumného řízení pro uplynutí patnáctiměsíční

lhůty podle ust. § 97 odst. 2 správního řádu vykládat restriktivně, a sice tak, že pouze první v přezkumném řízení vydané prvoinstanční rozhodnutí je nutno vydat v této lhůtě.“

K výše uvedenému dodávám, že v nyní řešené věci první prvoinstanční rozhodnutí Ministerstva kultury č.j. MK 58903/2019 OPP, sp. zn. MK-S 5731/2019 OPP ve (zkráceném) přezkumném řízení bylo vydáno dne 22. 8. 2019, tj. bylo vydáno v rámci 15 měsíční objektivní lhůty dle § 97 odst. 2 správního řádu ode dne 12. 3. 2019, kdy nabylo právní moci přezkoumávané rozhodnutí MHMP OPP č.j. MHMP 354306/2019, sp. zn. S-MHMP 803197/2018 Cír ze dne 22. 2. 2019.

V dalších námitkách rozkladu účastník dovozuje, že pokud druhoinstační orgán zruší prvoinstanční rozhodnutí vydané ve zkráceném přezkumném řízení, pak tím zároveň dochází k zastavení přezkumného řízení, když (prvním a zároveň jediným) rozhodnutím ve zkráceném přezkumném řízení bylo přezkumné řízení zahájeno a proto je dle účastníka nutno zahájit přezkumné řízení znovu s tím, že v nyní řešeném případě to však učinit nelze, když uplynula výše zmíněná 15 měsíční lhůta dle § 97 odst. 2 správního řádu.

K tomu uvádím, že zrušení rozhodnutí, které bylo vydáno ve zkráceném přezkumném řízení, neznamená automaticky zastavení přezkumného řízení. K tomu připomínám, že možnost zrušit rozhodnutí, které bylo vydáno ve zkráceném přezkumném řízení dle § 98 správního řádu a zároveň věc vrátit k novému projednání Ministerstvu kultury, které je v přezkumném řízení orgánem první instance, vyplývá např. z již výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 21/2010 - 232 ze dne 2. 7. 2010, kde soud uvádí, že lze zrušit rozhodnutí vydané ve zkráceném přezkumném řízení a zároveň vrátit věc k dalšímu (přezkumnému) řízení, cit.: „Uvedený závěr vyplývá z povahy dvojinstančního přezkumného řízení, v němž se na rozhodování odvolacího orgánu zásadně vztahují ust. § 90 správního řádu, který se zrušením prvoinstančního rozhodnutí a vrácením věci k novému projednání v odst. 1 písm. c) jako s velmi častou alternativou počítá.“ ... „Ust. § 98 správního řádu přitom nelze vykládat v tom smyslu, že se zkrácené přezkumné řízení vůbec nezahajuje. I když se u zkráceného přezkumného řízení z důvodu procesní ekonomie nevydává usnesení o zahájení řízení, lze dovodit, že toto řízení je zahájeno právě prvním úkonem ve věci, tedy vydáním rozhodnutí podle ust. § 97 odst. 3 správního řádu. Pokud je ale soudem následně toto rozhodnutí zrušeno, neznamená to, že řízení nebylo platně zahájeno. Zkrácené přezkumné řízení je totiž zahájeno prvním úkonem ve věci bez ohledu na to, zda následně bylo rozhodnutí vydané ve zkráceném přezkumném řízení zrušeno či nikoliv. S ohledem na výše uvedené je zřejmé, že zkrácené přezkumné řízení bylo v předmětném případě zahájeno vydáním rozhodnutí ze dne 25. 6. 2007. Z toho vyplývá, že správní orgán může pokračovat ve zkráceném přezkumném řízení, které již bylo zahájeno.“

Na základě výše uvedeného tedy shrnuji, že v nyní řešeném případě byla dodržena 15 měsíční lhůta ve smyslu § 97 odst. 2 správního řádu a zároveň zrušením předchozího rozhodnutí vydaného ve zkráceném přezkumném řízení nedošlo k zastavení přezkumného řízení a Ministerstvo kultury tedy mohlo vydat rozkladem napadené rozhodnutí, aniž by muselo znovu přezkumné řízení zahajovat.

Rovněž jsem se zabýval tím, jak se Ministerstvo kultury při vydávání rozkladem napadeného rozhodnutí řídilo závazným právním názorem, který jsem vyslovil ve svém předchozím rozhodnutí č.j. MK 41972/2020 OLP ze dne 14. 7. 2020. Shledal jsem, že Ministerstvo kultury postupovalo v souladu s mým závazným právním názorem, když po vrácení věci k novému projednání v rámci řádného přezkumného řízení umožnilo ve smyslu

ust. § 36 odst. 3 správního řádu účastníkovi, aby se seznámil se shromážděnými podklady a vyjádřil se k nim, případně navrhl další důkazy dle § 36 odst. 1 správního řádu. Účastník této možnosti využil dne 2. 2. 2021, když se s podklady seznámil, vyjádřil se k nim a navrhl další důkazy (výše zmíněné listiny). Ministerstvo kultury se pak tímto vyjádřením účastníka a účastníkem navrženými důkazy řádně zabývalo a dostatečně se s nimi vypořádalo v odůvodnění rozkladem napadeného rozhodnutí (viz citace odůvodnění výše).

Dále jsem shledal, že Ministerstvo kultury se v souladu s mým závazným právním názorem v rozkladem napadeném rozhodnutí zdrželo vyslovování závazných právních názorů týkajících se řešení merita věci a nepředjímalo tak výsledné vyhodnocení žádosti ze strany MHMP OPP, neboť Ministerstvo kultury může v přezkumném řízení hodnotit pouze vady zákonnosti (rozpor s právními předpisy) a nikoliv věcnou správnost přezkoumávaného rozhodnutí. Mám tak za to, že Ministerstvo kultury v souladu s tímto mým závazným právním názorem i s obsahem správního spisu důvodně uložilo MHMP OPP, že se musí vypořádat s těmito nedostatky: Chyby v odkazech na ustanovení právních předpisů, např. nedůvodný odkaz na ust. § 149 správního řádu; svá tvrzení opírat pouze o podklady, které jsou obsažené ve spisu; převzetí nepodložených tvrzení žadatele o vydání závazného stanoviska do textu rozhodnutí; vyrovnat se se skutečností, že převzal do rozhodnutí argumentaci souhlasem správce jednoho z dotčených pozemků – sdělení Povodí Vltavy ze dne 12. 9. 2016, ačkoliv souhlasné stanovisko bylo odvoláno téměř 2 roky před vydáním rozhodnutí; neověření aktuálnosti stanovisek vlastníka a správce dotčených pozemků – Hl.m. Prahy a Povodí Vltavy: kdy IPR souhlasně komentuje architektonickou studii téže projektové organizace spol. A32 s.r.o., vypracovanou v 12/2017 pod názvem „První plovoucí Lavička Václava Havla, Dvořákovo nábřeží, Praha 1“, na kterou se přezkoumávané rozhodnutí nevztahuje. Zdůvodnit proč byla do spisu založena pouze architektonická studie vyhotovená v květnu 2018; a především konkrétně uvést, proč byly odmítnuty zásadní výhrady odborné organizace z oblasti památkové péče uvedené pod body 1 až 3 vyjádření NPÚ ze dne 26. 6. 2018. Před vydáním nového rozhodnutí MHMP OPP zajistí současná vyjádření Hl. m. Prahy a Povodí Vltavy k záměru a založí je do spisu. Považuji tyto pokyny Ministerstva kultury pro MHMP OPP za důvodné a oprávněné s tím, že jejich splnění přispěje k tomu, aby v nyní řešeném případě byl řádně respektován veřejný zájem na úseku státní památkové péče, aniž by však těmito pokyny bylo předem předjímano, zda má být ohledně hodnocení merita věci účastníkovi vyhověno či nikoliv.

K podání ze dne 8. 6. 2021, kterým se doplňuje rozklad, konstatuji, že obsahuje námitky, kterými jsou věcně vyvraceny jednotlivé argumenty uvedené v odborném vyjádření NPÚ č.j. NPÚ – 311/46088/2018 ze dne 26. 6. 2018. K tomu připomínám, že předmětem přezkumného řízení vedeného Ministerstvem kultury je posuzování zákonnosti obsahu přezkoumávaného závazného stanoviska MHMP OPP č.j. MHMP 354306/2019 dne 22. 2. 2019. Následná věcná argumentace obsažená v doplnění rozkladu tak již nemůže zpětně zhojit Ministerstvem kultury zjištěné nedostatky přezkoumávaného závazného stanoviska MHMP OPP. Podotýkám, že skutečnosti a argumenty uvedené v doplnění rozkladu však mohou mít význam pro budoucí rozhodování MHMP OPP po vrácení věc k novému projednání rozkladem napadeným rozhodnutím Ministerstva kultury. Lze tedy doporučit podatelé rozkladu, aby skutečnosti a argumenty obsažené v doplnění rozkladu uplatnil v následném řízení vedeném MHMP OPP a ten tak mohl prověřit jejich důvodnost a relevanci a případně je tak mohl dále využít při vydávání nového závazného stanoviska MHMP OPP, a to zejména pro vypořádání se s obsahem odborného vyjádření NPÚ č.j. NPÚ – 311/46088/2018 ze dne 26. 6. 2018.

Co se týče v doplnění rozkladu zmíněných nákladů, které podatel rozkladu považuje za vynaložené v dobré víře, uvádím, že pouze na základě přezkoumávaného závazného stanoviska MHMP OPP č.j. MHMP 354306/2019 dne 22. 2. 2019 ještě nebylo možno přikročit k vlastní realizaci (instalaci) plovoucí lavičky Václava Havla a k výstavbě navazujícího schodiště. Náklady v dobré víře by tak bylo možno vynakládat až po vydání následných rozhodnutí ze strany příslušného stavebního úřadu a vodoprávního úřadu, které by opravňovaly zahájit vlastní realizaci (instalaci) díla. Taková rozhodnutí však vydána nebyla, resp. podatel rozkladu je nedoložil, ani nezmínil. Náklady zmíněné v doplnění rozkladu jsou tedy irelevantní pro posuzování rozkladem napadeného rozhodnutí Ministerstva kultury.

Na základě výše uvedených úvah a hodnocení jsem neshledal relevantní důvody pro změnu nebo zrušení rozkladem napadeného rozhodnutí a proto mi nezbylo, než rozklad zamítnout a potvrdit rozkladem napadené rozhodnutí.

Současně s ohledem na výše uvedené jsem ve smyslu § 77 odst. 3 správního řádu neshledal důvody pro zahájení řízení o prohlášení nicotnosti rozkladem napadeného rozhodnutí, tj. neshledal jsem důvody pro vyhovění alternativnímu petitu rozkladu, jehož předmětem je požadavek na prohlášení nicotnosti rozkladem napadeného rozhodnutí. Proto jsem ve II. výrokové části tohoto rozhodnutí o rozkladu rozhodl tak, že návrh obsažený v rozkladu na zahájení řízení o prohlášení nicotnosti rozkladem napadeného rozhodnutí se zamítá ve smyslu § 77 odst. 3 správního řádu.

K projednání podaného rozkladu byla svolána ustavená rozkladová komise, která věc komplexně posoudila a na základě výše uvedeného mně navrhla rozhodnout tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí je podle § 91 odst. 1 a § 152 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění, konečné a n e l z e se proti němu dále odvolat.

PhDr. Lubomír Zaorálek, v. r.
ministr kultury

otisk úředního razítka

Za správnost vyhotovení:
JUDr. Petr Strupek, v. r.

Na vědomí obdrží:

Ministerstvo kultury, OPP/P, zde

Národní památkový ústav, generální ředitelství, Valdštejské nám. 3, 118 01 Praha 1

Národní památkový ústav, ú. o. p. v hl. m. Praze, Na Perštýně 12/356, 110 00 Praha 1

Magistrát hl. m. Prahy, odbor památkové péče, Mariánské náměstí 2, 110 00 Praha 1